
KEMSEI ISTVÁN

Nyolcas

Mivel mostanában nincs biciglim, nem tudom, lehet-e nyolcast applikálni ezekbe a modernizált csúcskerekekbe. Láttam egy fickót a Rómain, ugratni akart cangájával a csónaklejáró fölött, az első kerék pedig csukódott össze, mint a colstock. Nem jött össze neki a nyolcas az istennek se.

Hajaj, fiú, ahhoz sok mindent kellene élned! Fiúk a világból: úgy mozogni a mozognivalóban, hogy éppen csak rogyadozzék, de még guruljon! Ehhez szükséges az évtizedekig tartó képezde! Tanulni a tekerést, hogy öregesen, részeges falusi kucsmás vénember módján, havon nyiszogva, szánalmasan, nevetségesen, büntudattal kacskaringózva, ismeretlen terepen is haladjon az emberfia. A felállva taposást indokolatlan emelkedőkön. Ilyenkor utcahosszat minden kerékfordulatkor kijön majd a hajdani romantikus elképzelésből a panaszos nyik-nyik...

Azok a régi, szép idők az árokperti gyalogösvényen, a sötétedésben, egy mészfehéren vakító csíkon száguldások a meredély fölött! Ezt például próbálhatják néhányan a maguk korszaka szerint. Kinek milyen eszközök állnak a rendelkezésére. De nem furcsa: a nyereg ezalatt ezer és ezer kilométereken keresztül kitartóan töri a segget. Ez az egyetlen, igazi közös pont, amelyben találkozhatunk, miközben méterről méterre veszed észbe a berozsdállt, kilazult, elgörbült küllőket, az elpotyogtatott csapágygolyók hiányát.

És hajtasz vele tovább a folytonos nyiszogás közepette.

Szamódy Zsolt fotója